

Mantana

měsíčník pro jedince a individuality

Jižní Ušba

1. - 15. 7. 2017

Výlet do Gruzie jsme upekli tradičně u piva na posledním slanění. Postupem času vykrytalizovalo složení expedice a její plány. Letoš, Pítrš a Béda měli v plánu vylézt normální cestou na severní vrchol Ušby. Já měl v plánu vylézt na jižní vrchol nějakou těžší cestou. Pro tento nápad se mi podařilo nadchnout Richarda Müllera, který ještě přizval do party Dalibora Mlejníka.

To sobotní červencové ráno nevyrážíme s Janou, jak jsme zvyklí, do Jury nebo Labáku, ale na letiště. Letadlo do Gruzie s přestupem v Kyjevě odlétá ve tři hodiny. Jedeme přes Turnov, kde nabíráme Ríšu a Libora. U Ríši doma ještě přebalujeme a vážíme batohy. Dostat se do váhového limitu je opět umění.

Na letišti se setkáváme s Letošem a Pítršem, na poslední chvíli přichází i Béda. Letadlo má zpoždění, takže

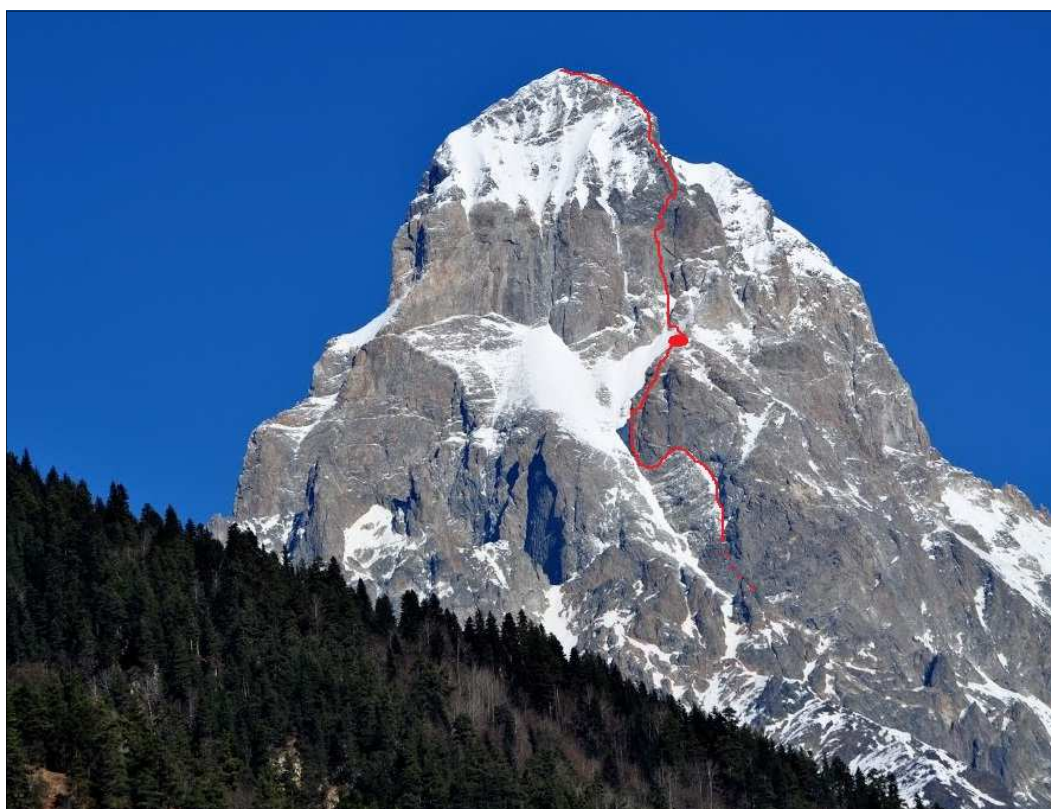
ještě stíháme jedno plzeňský v letištní hospůdce. Béda má blbej pocit z batohu. Při manipulaci se zavazadly ho přes okno zahlédl na zvláštním místě, ale

s plzní v ruce nad tím jen mávl rukou. Pilot našeho letu nakonec zpoždění dohnal, takže jsme stihli i plánovaný přestup v Kyjevě.

V gruzínském Kutaisi jsme někdy před půlnocí místního času. Kromě omračující kombinace vedra a vlhkosti řešíme i další problém. Je to vždy napínavé, to čekání, jestli dopravní pás vyvrhne z útrob letiště právě ten váš batoh a vy budete moci pokračovat v

Pavel Bohuněk

Naše cesta

Jižní Ušba

cestě. Bédův špatný pocit z Ruzyně se změnil v jistotu v momentě, kdy se pás zastavil a jediný Béda byl stále bez batohu. Po rychlém rozboru situace se rozhodujeme, že Letoš, Pítrš a Béda zůstanou na letišti, počkají na batoh a zbytek party vyrazí do hor.

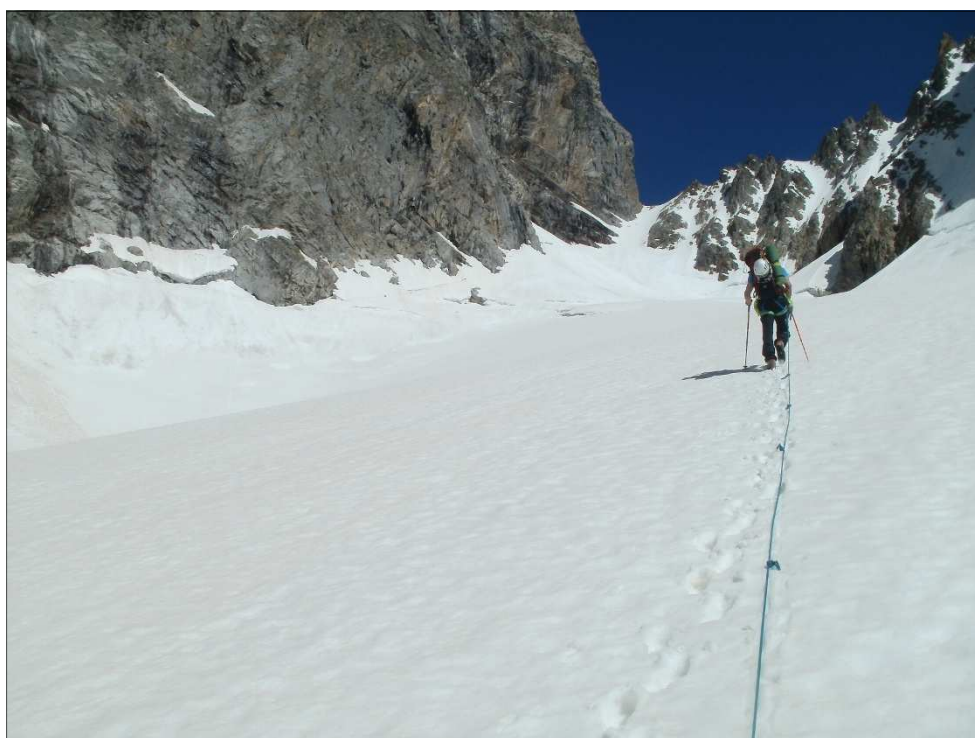
Před letištěm čeká objednaný taxík do Mestie. Cestou se zastavujeme v samošce nakoupit potraviny. Nakupovat rozespálí v jednu ráno proviant na dva týdny není moc dobrý nápad. Podle toho vypadal následujících čtrnáct dní náš jídelníček. Ještě že jsme si s sebou vezli 16 ks dvojitého Travellunchů! Po pěti hodinách jízdy nás řidič vyklopil v Mestii, kde si nás převzal jiný šofér s offroad taxíkem. U něj máme také již z domova domluvený nocleh a zásoby plynu. Po hostil nás domácím jogurtem, po kterém jsme se kupodivu neposr... a po dvou-

hodinovém spánku vyrazíme starým Myšákem, který sotva drží pohromadě, do hor. Cestou poprvé vidíme náš cíl - Ušbu.

V Mazeri vyřizujeme potřebné povolení u pohraničníků a pak nás taxi vyveze ještě ke staré turistické chatě nad Mazeri. Odtud už musíme pokračovat po svých. Každý máme zhruba 40 kg na zádech. Cesta do základního tábora pod ledovec trvá asi pět hodin. Vede nádherným údolím

kolem horské řeky a vodopádů. Každý si jde svým tempem. Nejrychleji vyrazil Dalibor, který ale na první odbočce zvolil špatný směr a vydal se - kdo ví proč - do Ruska. My s Říšou tudíž ani nevěděli, že jsme ho předběhli, a mysleli si, že jde ukrutným tempem stále před námi. Jaké bylo naše překvapení, když jsme došli na ledovec a Dalibor nikde.

Postup do sedla Mazeri

Firnový tobogan

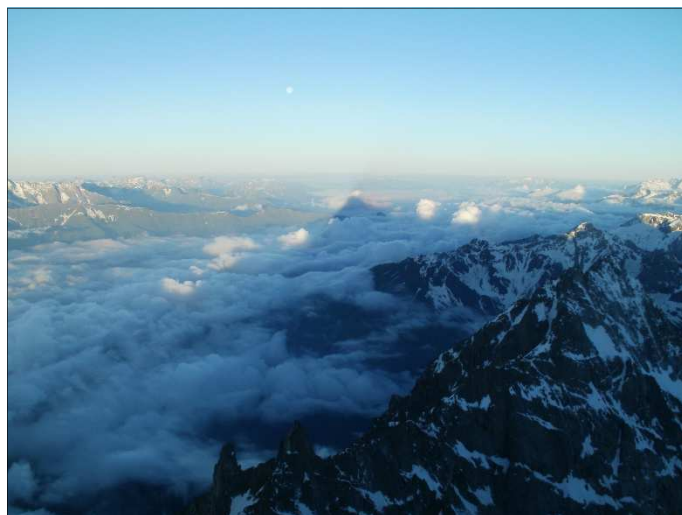
Po asi hodinové debatě, zda se utopil v brodu nebo ho sežral medvěd, se Dalibor k naší úlevě objevil.

Hned druhý den vyrážíme na aklimatizační výstup do sedla Mazeri, které má asi 3 600 m. Cesta vede po ledovci a závěrečným firnovým kuloárkem. V sedle musíme vykopat celkem velkou plošinu pro stan. Do stěny jsme zvolili taktiku - jeden dvoumístný stan pro tři lidi. Hned v sedle ovšem zjišťujeme,

Nekonečné firnové svahy

že ve třech se v něm opravdu nevyspíme. Jako jediný jsem si s sebou do hor přivezl pořádný zimní spacák. Dalibor má letní spacák vhodný leda tak k Mácháči a Ríša se vybavil letním péřákem. Můj spacák se mi ale zdál do stěny dost těžký, tak jsem ho pokusně nechal v BC. Experiment nocování v péřovce ovšem nevyšel, přecenil jsem svůj termoregulační systém. Klepal jsem ve stanu kosu celou noc. Dalibor klepal kosu venku ve ždárá-

Výhled ze spacáku

ráku, snad jediný Richard se vyspal.

Na další dny je hlášeno zhoršení počasí. Vracíme se do BC, kde se setkáváme s Letošem a Pítrsem. Béda vzdal čekání na batoh a vrátil se do Čech. Čtyři dny čekání na počasí krátíme vařením, procházkami k vodopádu a nekonečnými debatami kudy nahoru. Původní plán na cestu Mischlayev jsme zavrhlí z důvodu padajícího kamení v centrální části stěny. Jako nejlepší varianta výstupu se nám jeví jižní hřeben vedoucí ze sedla Mazeri.

Letoš s Pítrsem vyrázejí na severní vrchol o den dříve a tráví jednu noc v humusu na ledovci. My jsme si raději počkali a vyrážíme za azůra. První část cesty do sedla Mazeri známe. Aklimatizaci před pěti dny si tělo už sotva pamatuje, ale i tak jsme celkem rychlí. Způsob bivaku je jasný. Kluci v letních spacácích ve stanu, já ve ždáráku.

Brzy ráno konečně nastupujeme do stěny.

V headwallu

horší, ale o to vzdušnější než v sedle Mazeri.

Ráno nás čeká převislá stěna, kterou překonáváme cestou místního borce Khergianiho. Pro tyto účely s sebou táhnu i lezečky, ovšem v mínus šesti se mi do nich opravdu nechce. Nastupuje tedy zkušený technický lezec z Yosemite Dalibor a s heslem „na čistotu se...“, na vrchol se deru“ zdoláváme čtyři nejtěžší délky celkem rychle. Posledních deset délek na vrchol vyšlo na mě. Věci na bivak jsme nechali pod headwallem, takže máme jen jeden pokus. Nastává závod

Cesta začíná sestupem asi 100 m firnovým kuloárem na druhou stranu. Pak následuje travers ve skále do dalšího kuloáru, který nás asi po 300 m vyplivne za zubem Mazeri. Odtud je možné pokračovat rozlámaným hřebenem až pod headwall. My v rámci urychlení volíme výstup systémem firnových

V headwallu

kuloárů vlevo od hřebene. Vedení se ujímá Ríša. Sklon je nekompromisní - 60 až 70 stupňů. Naštěstí máme až na pár výjimek dobré štandy ve skále. Pod headwallem jsme večer. Místo na bivak je

Zima na štandu

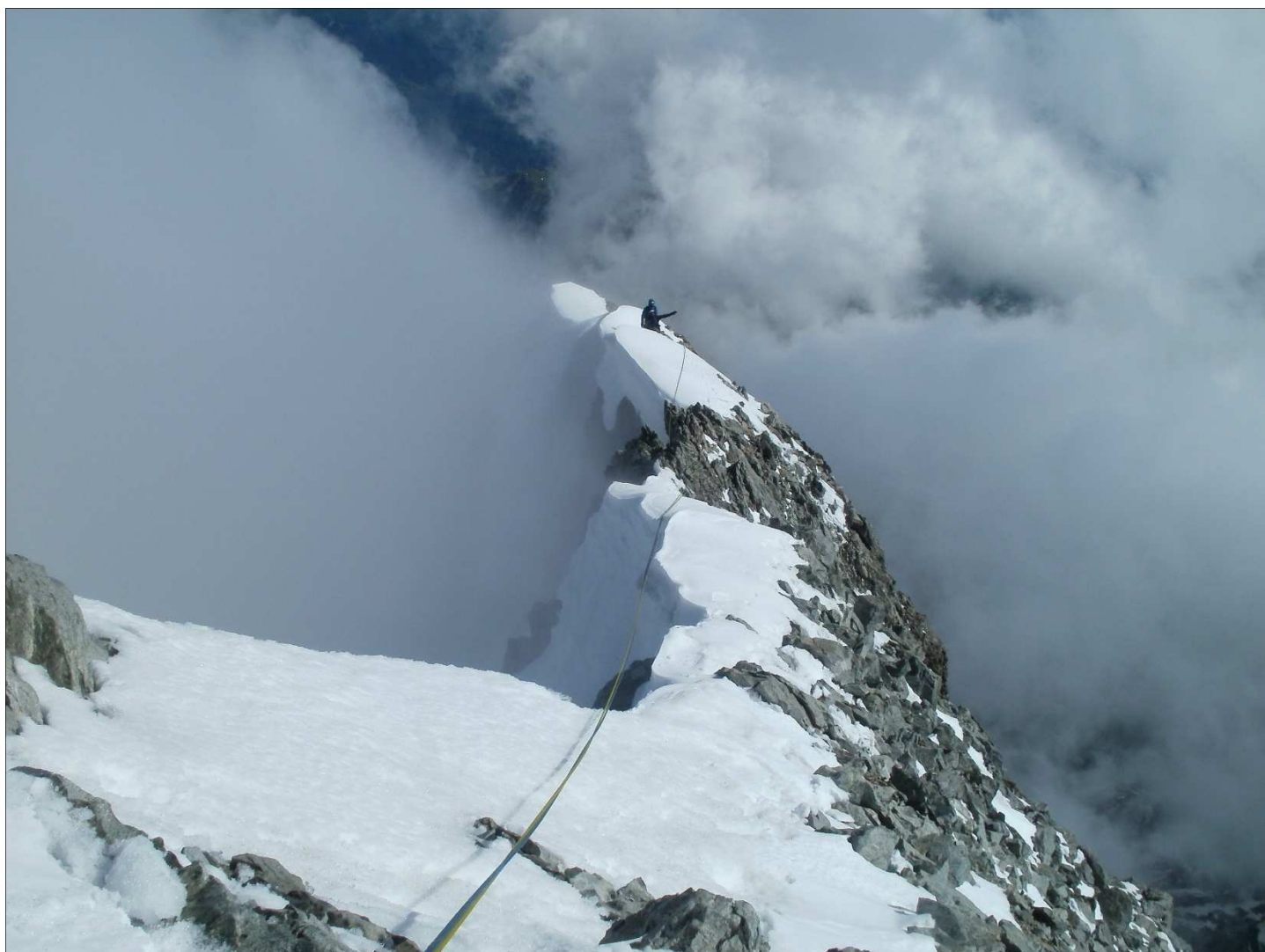
Kousek pod vrcholem

s časem. Síly rychle ubývají a vrchol stále v nedohlednu. Mixové pasáže střídají strmé firnové svahy. Po poslední mixové délce na-

cháším tabulku Ušba Južnaja s pamětním nápisem a raduju se, že jsem na vrcholu. Zpoza skály na mě ale vykukne další dlouhý hřeben. Naštěstí to není tak hrozné a společným postupem jsme za chvíli na vrcholu. Je pět odpoledne a nás čeká nekonečné slánění zpátky do bivaku. Po několika infarktových situacích, kdy se nám zaseklo nebo zamotalo lano, jsme v deset večer v našem orlím hnízdě.

Po chladné noci pokračujeme další den ve slaňování. Až pod Mazerský zub to jde celkem dobře. Zde se ale shodujeme, že se nám nechce slaňovat šest délek kuloárem a pak dalších sto metrů lézt do sedla Mazeri.

Vrcholový hřeben

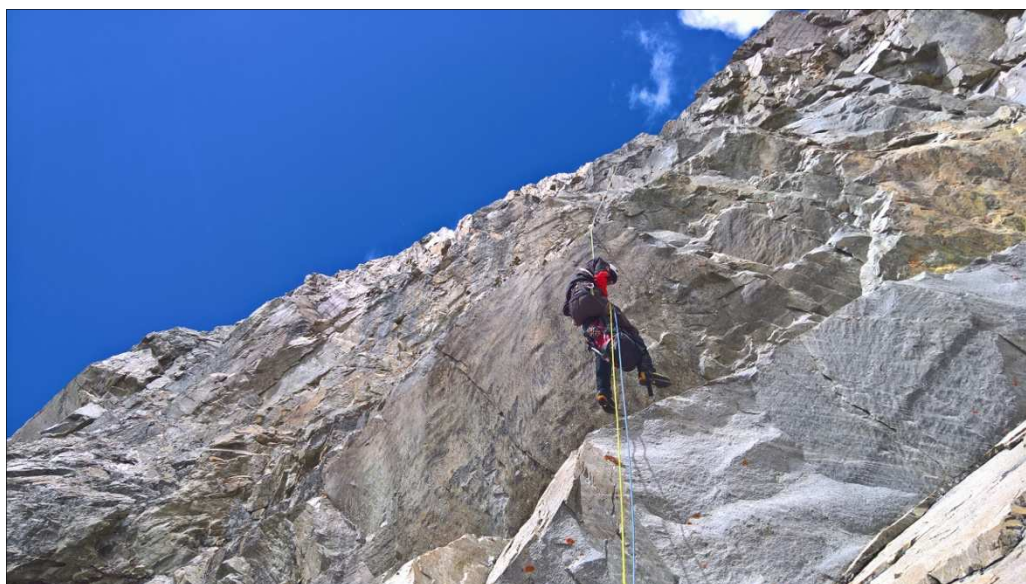

Pavel na vrcholu

Jsmo přeci přímo nad sedlem, tak proč do něj neslanit. Shodujeme se v pocitu, že do sedla nám zbývá maximálně 100 m. Na průzkum vysíláme Dalibora vybaveného skobami pro případ nouze. Mizí za hranou a dost dlouho se nic neděje. Tušíme s Richardem průšvih. Po nekonečném čekání se přeci jen ozve „volný“. Přehoupnu se přes hranu a je mi to jasné. Visíme asi 250 metrů nad sedlem v parádní převislé žulové stěně. Následují čtyři šedesátimetrová slanění a třímetrový doskok do sedla. Po tak napínavém finále jsme rádi, že stojíme na „pevné“ zemi. Stěně jsme obětovali několik skob, friendů a

Slanění

smyc, 20 m repky a rozřezali celé 60 m lano na smyce (pro ten účel jsme ho brali).

V BC se vítáme s Letošem a Pítrsem. Severní vrchol nedali kvůli sněhovým převějším na vrcholovém hřebenu.

Poslední tři dny se flákáme v Mestii. Ob-

divujeme místní originální architekturu, navštěvujeme muzea, ochutnáváme místní jídlo

Máme toho dost

a hlavně pití. Lety domů přes Charkov a Kyjev jsou dlouhé, ale bezproblémové a expedice úspěšně končí tam, kde před čtrnácti dny začala - na pražském letišti Václava Havla.

Resumé: Vylezena kombinace jižního hřebene a Khergianiho cesty na jižní vrchol Ušby (4710m).

Pavel

HIS maraton 2017

Broněk Bandas

HIS maraton 2017.

Maratonský běh neboli maraton - běžecký závod na vzdálenost 42,195 km, druhá nejdelší atletická disciplína na programu olympijských her. Název a délka trati se odvozují z legendy o řeckém běžci, který měl údajně po bitvě u Marathonu nést zprávu o vítězství Athénanů nad Peršany z Marathónu do Athén a tam se slovy „*Zvítězili jsme*“ vyčerpáním zemřel. **Slovo maraton se též obecně používá pro označení dlouhých a vytrvalostně náročných akcí sportovního i jiného charakteru.**

Zdroj: <https://cs.wikipedia.org/>

HIS - Domovská lezecká oblast spolku HOVRCH z.s., která se nachází kousek od centra Nového Města nad Metují, ale přitom v klidném prostředí. Skály tvoří přerušovaný pás okrajových stěn podél řeky Metuje, který se táhne od zříceniny hradu Výrov až po Krčín. Pro lezeckou činnost je z důvodu pevnosti skal využíván úsek cca 400m. Z geologické stránky je oblast tvořena jílovci, též označovanými jako opuka. Oblast je využívána jak pro lezení, tak i pro oddílové setkání a různé události. Je zde příjemné posezení, ohniště, dětský koutek a atrakce, přímo pod stěnami u řeky Metuje. Každoročně se zde pořádá Otevírání sezóny, dětský a dospělácký

HISmaratón

Zdroj: <http://www.hovrch.info/news.php>

Každý rok se poslední srpnový víkend koná spousta akcí, na kterých bychom chtěli být. Po dlouhých letech ježdění na Vltavu na rafty a později na Eurohry do Doks jsme se letos rozhodli, že konečně poprvé pojedeme s Radkou, Jírou a kroužkem mládeže na Festival horolezeckých filmů do Teplic nad Metují. Že se Radka s Jírou domluvili, že letos na festival nepojedou, jsem samozřejmě nevěděl. A nebyl jsem sám, kdo to nevěděl! Zatímco já s našimi dětmi jsem od Atoma z Tisé odjížděl, Jíra s Radkou a dětmi z kroužku přijel. Předali jsme si klíče, chvíli jsme spolu mluvili, a proto jsem si byl jistý, že Radka, Jíra a děti z kroužku jsou v Tisé. Po příjezdu do Chomutova jsem ale znejistěl. U nás doma seděla na návštěvě Jírova Maruška a

Noční lezení

s naprostou jistotou tvrdila, že Jířa s mládeží je v Teplicích na festivalu! To způsobilo, že jsem se pak v Teplicích často otáčel a rozhlížel, jestli náhodou Jířu neuvidím. Ale nepotkali jsme se. A protože Teplice ze všeho nejvíc připomínaly jarmark, jen jsme koupili lístky na večerní promítání a jeli jsme lézt.

Přestože každý rok dostaneme v Ádru lezecký výprask, vytrvale sebou taháme matroš a chodíme do skal s vidinou, že tentokrát už nám ty spáry konečně půjdou. Letos jsme výprasku byli ušetřeni. Ne proto, že bychom byli tak dobří a opravdu se konečně naučili spáry lézt, ale proto, že pršelo. Pršelo v pátek v noci, a kamarádi, místní lezci, mě ujistili, že lézt se na písku nedá. Tedy přesněji, že lézt se dá, ale jen ty cesty, z kterých už při prohlídce bolí za krkem a jsou mimo můj lezecký rejstřík. Tak jsme s Verčou a Jirkou zamířili do HISu. Je to nejbližší nepískovcová oblast. Žádné super lezení, „jen“ cvičné skály, ale aspoň něco. Děti se zabavily na prolézačkách a my baletili v opukových plackách naskládaných na sebe a snažili se žádnou placku neulomit. Odpo jsme se vrátili do Teplic, děti zavřeli v autě s PET lahví, aby měly kam čůrat a šli na pásmo filmů. Na sále jsme se s Ústečáky a Horoklubáky domluvili na nedělní lezení v Ádru a jeli bydlet. Už po cestě bylo vidět, jak nebe v dálce protínají blesky, a já pronesl památnou větu: „Z tohoto mraku pršet nebude!“ Sotva za námi zapadly dveře hasičárny, spustil se ced'ák. A my v neděli skončili opět v HISu.

Ne, že by tam nebylo co lézt. Jen je to poněkud jednotvárné a krásu pískovce tu nenajdete. Ale je to vertikální pohyb a bandasky tu krásně natékají. A ve chvíli, kdy už jsme měli docela dost natečeno, jsme potkali Davida. David je správce HISu a slušně se nás zeptal, jestli trénujeme na maraton. Odpověděli jsme, že o žádném maratonu nevíme a jen nás sem vyhnalo počasí a tím by to mohlo skončit. Mohlo. Kdyby tam se mnou nebyla

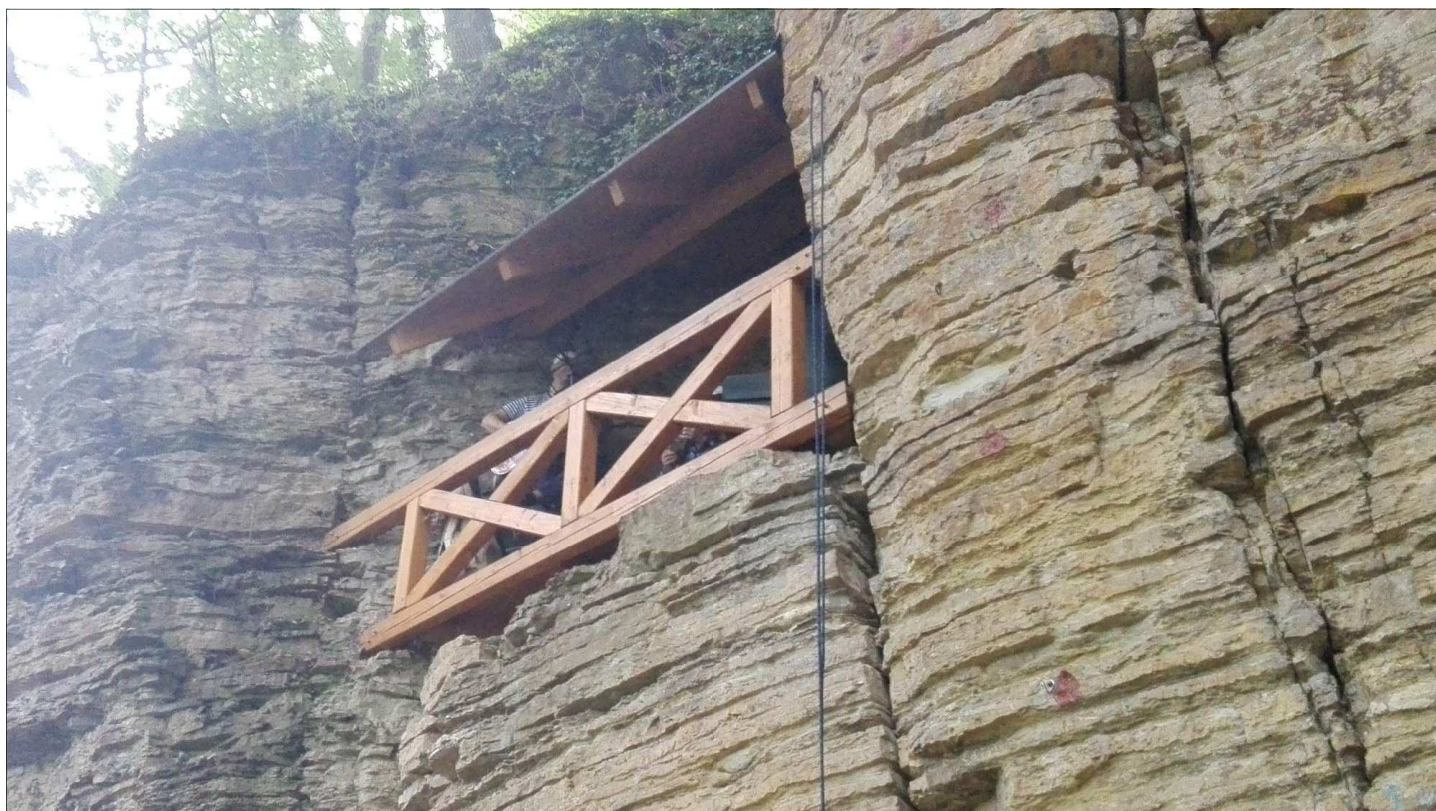

Ve tři ráno ...

Šiška. Protože slova jako maraton nebo závody v Šišce spouští řetězovou reakci podobnou štěpení atomu. Takže chvíli to vypadalo, že se neděje nic. Tedy až na to, že Šiška náhle zmlkla: Bum! První soutěživá buňka se rozpadla na dvě. Pak Šiška jakoby náhodou odešla k plakátu, pozvánce na maraton, začetla se a pozvedla obočí: Bum! Soutěživé buňky se rozpadly na čtyři. Výdrž - 8! Výkon - 16! Soutěž - 32! Pak šla volat Deivíně: Bum - 64! Hodnotné ceny, noční lezení, kytarořev - bum, bum, bum! Řetězová reakce běžela jak splašená a já tajně doufal, že mě mine. „Tat'ko, pohlídáš robátka, až budeme s Deivinou soutěžit?“ No jasně zlatíčko, co bych pro tebe neudělal. Na fandění jsem dost dobřej!

Řetězová reakce v atomovém reaktoru se prý dá zastavit zasunutím grafitových tyčí. Šišku bych asi musel tou grafitovou tyčí přetáhnout. Deivina jela do Budějovic balit padáky!

Uběhl týden a jsem v HISu zas. Ve svitu čelovky lezu ve dvě ráno bůhví kolikátou ces-

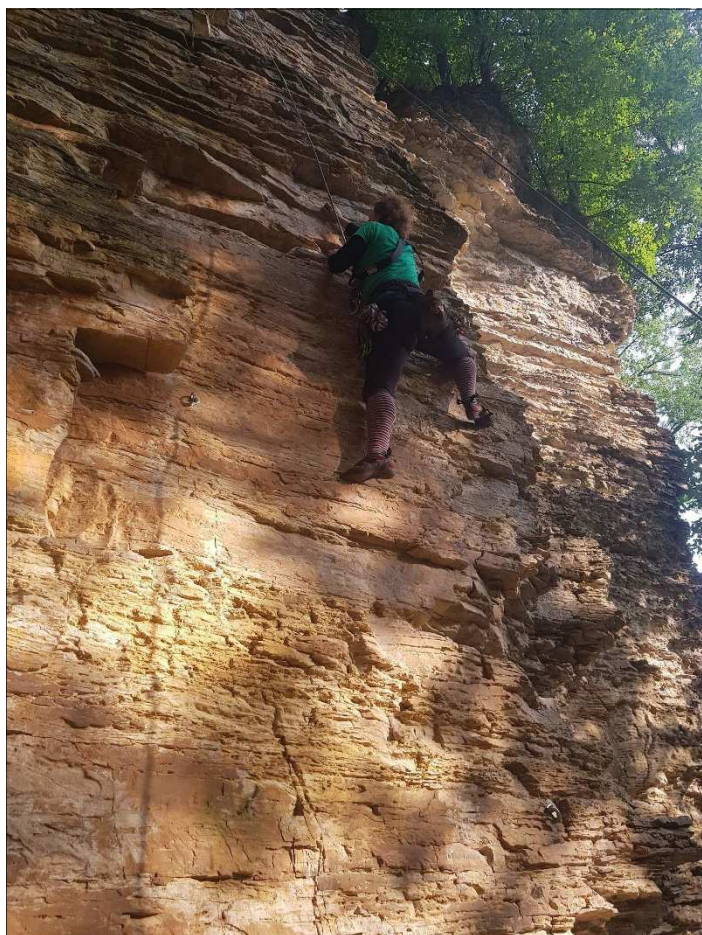

Kapela v hudebním salonku

tu. Kupodivu se mně leze dobře. A baví mě to! Lezení při čelovce má zvláštní kouzlo podpořené čistou oblohou a svitem měsíce. Pod námi bublá Metuje a od ohně doléhají útržky hovoru. To, že dobře nevidím jílem spleené chyty a stupy, má navíc blahodárný vliv na morál a dva nápoje s chutí jak žvýkačka Pedro podpořily výkon. Ve tři ráno už jsou s námi ve stěnách jen dvě dvojky a my s Šiškou to pro dnešek balíme. Vylezli jsme všech 30 lehčích cest, které už jsme si vyzkoušeli při předchozích návštěvách HISu a jdeme si na chvíli sednout k ohni. Kouzlo noci a adrenalin způsobují, že se chvilkové posezení protáhlo na hodinu. Sedíme u ohně se Zuzkou, hlavní rozhodčí, a povídáme si o všem možném. Pak si optimisticky dáváme budíka na sedmou a usínáme se zdáním, že jsme takřka neunavení a ráno se do toho lezení konečně pořádně opřeme. Ale zdání, jak známo, klame.

V osm hodin se Šišce povedlo několika hmaty rozhybat mé ztuhlé tělo a končetiny a já přitom snil o 5 cm vysoké karimatce. Ještě zpacifikovat naše děti a před devátou hodinou míříme do oblasti Mordor. Za přeizení dvou

papírově nepřiliš obtížných cest v Mordoru (5, 6 UIAA) je spousta bodů, a tak spěcháme, aby tam nebyl nával. Kupodivu jsme v Mordoru sami. Hornina zvaná fylit nejvíc připomíná obrovskou hromadu na sebe navrstvených, zprohýbaných krokodýlích kůží a já s pocitem, že se mi do bříšek prstů zapichuje tisíc jehel, na rozlezení pytlím pětku. Necvaknutí štandu v téhle cestě slibuje excellentní tlamu a ani Šišce se v téhle cestě nedaří (soutěž o nejhezčí tlamu vyhrála nakonec právě tato cesta). Vedlejší šestku dáváme oba s přehledem a s pocitem, že se někdo při hodnocení spletl, se vracíme na sice lámovou, ale prolezeným prstům mnohem příjemnější opuku. V hudebním salónku vybudovaném mezi lezeckými cestami to roztáčí kapela. Střídáme se s Šiškou ve vyvádění cest, ale v poledne přichází krize. Já na hranici pádu cvakám štand v mírně převislé pětce a Šiša si ve vedlejší převislé cestě odsedává. Využíváme možnost si vybrat z čistého lezeckého času odpočitatelnou přestávku, Šiša mi vaří polévku, stará se o děti a já na chvíli usínám. Děláme si hořkou legraci, že přijde druhá vlna. Ale

Šiška v 50. cestě

ona vážně přichází. Pohlcení soutěžní atmosférou boucháme jednu cestu za druhou. Znovu lezu cesty v šestém stupni a snažíme se stihnout co nejvíc, dokud jsme na té vlně. Odhadem máme pře-
lezeno asi 60 cest a do konce maratonu zbývají necelé dvě hodiny.

Konec.

S bolavými prsty a shrbenými rameny si sedám u stanu. Broník s Davídkem si vyžadují mojí pozornost a chtějí se se mnou z legrace prát, ale nějak na to nemám buňky. Šiška ještě peče pstruhy, já se jdu vykoupat do

řeky a napjatě čekáme na výsledky. Začíná se vyhlášovat pořadí - 40, 30, 20.... - sedmnácté místo obsazují Bandasky z Horoklubu Chomutov!

Statistika: datum - 8. září 2017, soutěžilo 47 dvojic, 35 začínalo večer, Bandasky 17. místo celkově, 69 cest vylezených RP, Broněk 19. místo v jednotlivcích - 49 cest, Šiška v jednotlivcích 59. místo - 20 cest, celkem vylezeno 811 metrů, jedna cesta průměrně 12 metrů za necelých 11 minut - prvolezec RP, druholezec TR, čistý lezecký čas 12 hodin. Soutěž o nejhezčí masku a nejlepší pád, pivo, maso, zákusky a ionťák v ceně. Příjemní lidé zdarma. Info k maratonu na adrese <http://www.hovrch.info/news.php?extend.838>

P.S. Kytarořev jsme nakonec oželeli. Šiška zjistila, že má tak prolezené prsty, že by ne-
umáčkla struny. Ještě štěstí, že jsme vyhráli (mimo jiné) tu speciální mastičku na bolavá bříška prstů.

Broněk

Grilovačka

Zwieselbacher Roßkogel 3081m

9. - 11. 10. 2017

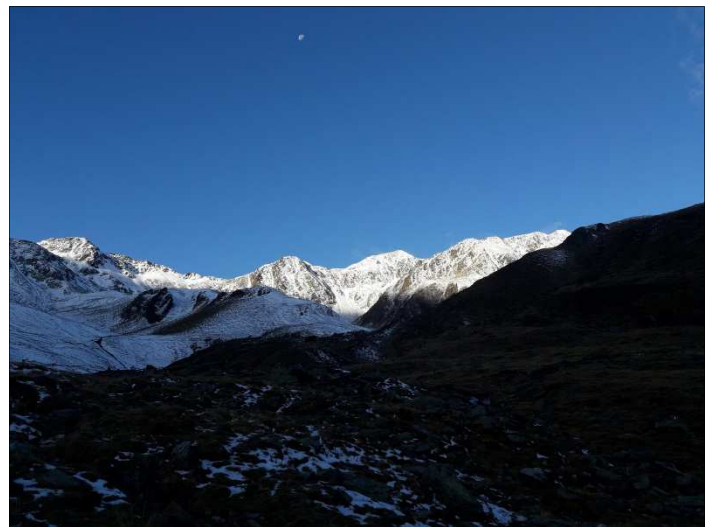
Oto Pavla

V pondělí odpoledne za sebou nechávám auto na parkovišti v Sankt Sigmund im Sellrain a dlouhým údolím Gleirschtal stoupáme k chatě Pforzheimer Hütte. Kupodivu nejdu sám, nakonec se přidal Rost'a. K večeru už zatápím ve winterraumu. Ve výbavě je tu několik bas piva, Cola a plechovky guláše. A samozřejmě kasička s ceníkem. Zatímco já sedím venku s dýmkou a rumovým 3v1, Rost'a řeší závažný problém. Nevzal si cigarety a zkoumá, do čeho zabalit můj dýmkový tabák, aby to šlo kouřit. První pokus s rozloženým třívrstevným toaletním papírem nevyšel. Tak bere za vděk rakouskými novinami a v nich už tabák vcelku obstojně hoří, takže po chvíli dýmáme oba, popíjíme. Ve winterraumu zatím postupně stoupá teplota až na 10 stupňů u podlahy, 25 na stole a skoro 50 u stropu. Venku je příjemných -2.

Ráno balíme matroš a vyrážíme do sedla Gleirschjöchl a z něj na Gleirscher Roskogel 2994m. Pod sedlem už začíná sníh, na hřebenu je pěkně naváto, ale jinak je to na pohodu. Na vrcholu Gleirscher Roßkogel začíná důvod

Novinový joint

Ráno na chatě

Hřeben Via Mandani

naší cesty. Hřebenová cesta Via Mandani, skalní hřeben na Zwieselbacher Roßkogel. Hodnocen je stupněm 2, jedna těžší plotna je sanovaná několika kovovými stupni a pár borháky k dojištění. Ted' je hřeben z jedné strany namrzlý a z druhé jsou půlmetrové návěje. Bereme pikl do ruky a sestupujeme k prvnímu sedlu. Sníh pěkně drží. Pak se střídají výlezy na věžičky a sestupy do sedel. Na to, že výškový rozdíl mezi vrcholy je necelých

Výstup do sedla Gleirschjöchl

Závěrečné dojištění

Hřeben

90 metrů, celkem nastoupáme přes 700 metrů. Hřeben je místy široký jak ostří nože, což je v kombinaci se sněhem morálová záležitost. Ale morál je vysoko. Když už si myslíme, že jsme konečně na posledním vrcholu, tak nejsme. Ještě nás dělí jedno sedlo a zasněžená stěna. Sedíce na posledním předvrcholu jsme konstatovali, že přeci nepotáhne-

Gleirscher Roßkogel

Zwiesselbacher Roßkogel

me matroš s sebou zbytečně a na poslední kousek zasněženého hřebene vyndáváme z kletrů úvazky a lano a navazujeme se. Aby to vypadalo dobře na fotkách :). Na vrcholu Zwiesselbacher Roskogelu jsme za chvíli. Vrcholové focení a sestupujeme zasněženým severním svahem do sedla, které kupodivu ani nemá jméno. Tam se odstrojíme, a pak nás už čeká jenom sestup na chatu. Rost'a už automaticky balí Österreichischer Zeitungsjoint a po 8 hodinové cestě pokuřujeme a dopijíme rum a víno.

Ve středu sestupujeme k autu. Protože bychom byli doma moc brzo, jedeme ještě na skalní stěnu u Innu. Tam nás čeká ferrata Geierwand Klettersteig za C. Pěkná vyhlídková ferrata, 400hm v pevném vápenci.

Stěna s ferratou

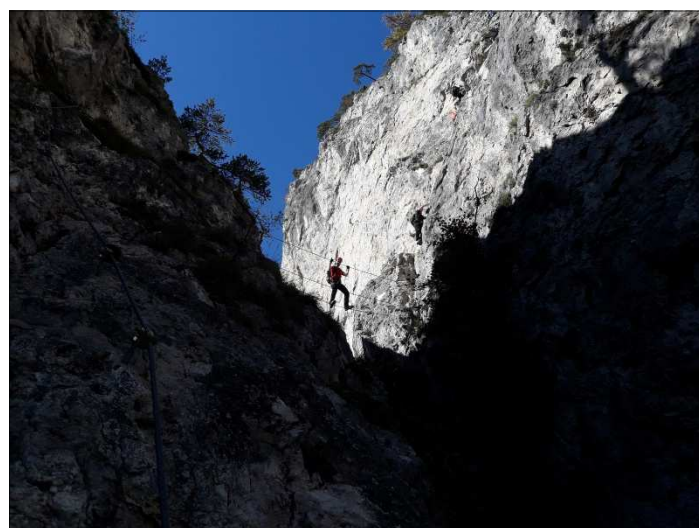

Ferrata

V poledním slunci ji dáváme za 2 hodiny. Jako závěrečná tečka je pekelný sestup lesem obtížnosti B. Mezi stromy je natažené lano, protože když to tu někomu ujede, bude to rychlé. A odpoledne auto, dálnice a domů.

Ota

Ferrata

Školení ČHS pro správce a pruvýstupce

28. 10. 2017

Pavel "Párek" Suchopárek

V sobotu 28. 10. 2017 proběhlo v lomu neda-leko Jirkova další školení ČHS přibližující nové trendy a zkušenosti v oblasti osazování stabilních jistících pomůcek - borháků, kruhů, slaňáků a podobných želez. Školení proběhlo pod vedením člena metodické komise Vladimíra Těšitele - Těši a Karla Berndta - předsedy CVK. Celkem se školení zúčastnilo 13 správců skal a pruvýstupců z blízkého i méně blízkého okolí.

Krom teoretických základů osazování a doporučených materiálů (chemických směsí) byly osazeny i zkušební borháky a na nich po vy-zrání provedena i trhací zkouška. Všem zúčastněným se potvrdila skutečnost, že při kvalitním osazení borháků nelze tyto prakticky ze skály vytrhnout. Vždy dojde k přetržení nýtu, avšak to až při silách, kterých při případném pádu jakkoli objemného lezce z libovolné výšky nelze nikdy ani zdaleka dosáhnout.

Znovu tedy jen lze zkonstatovat skutečnost, že používání svazem doporučených antikoro-vých lepených borháků a chemických malt za použití doporučených technologických postupů lze v současnosti považovat za nejbezpečnější způsob jištění s dlouhou životností, díky níž šetříme práci budoucím generacím a zejména skálu samotnou.

Za zdárný průběh akce patří poděkování Těšovi a Karlovi za provedení školení, Letošovi za úklid a prořezání lomu před akcí a v neposlední řadě všem zúčastněným za snad neztracený čas.

Pavel

Běh (výstup) na Jedlák

POZVÁNKA

V **pátek 17.11.2017** se bude konat již čtrnáctý ročník Běhu na Jedlák. Vítězem se opět stává ten, kdo jako první doběhne libovolnou trasou na vrchol Jedláku v nadmořské výšce 851 m.n.m. Vítězové mužské a ženské kategorie se mohou vyfotit s putovním pohárem, na který budou zaznamenána jejich jména. Trasa má převýšení asi 530 m a v nejkratší variantě měří zhruba 3,5 km. Kdo nerad běhá, tak se může jít klidně jen projít a načerpat pozitivní energii před blížícími se Vánocemi. **Sraz je v 10.30 hod u koupaliště ve Vysoké Peci, start v 11.00 hod.**

Z cíle se přesuneme do restaurace na Lesné, kde doplníme vydané kalorie a celou akci řádně zhodnotíme. Doprava věcí ze startu na Lesnou bude zajištěna Pro motivaci závodníků uvádím stávající traťové rekordy:

muži 27:17 min (Pepíno Kotyk, 2011)

ženy 34:41 min (Deivina Šišovská, 2013).

Hlavně se nezapomeňte doma. *Jířa*

PROMÍTÁNÍ O UŠBĚ

POZVÁNKA

Dne 20. 11. 2017 od 19.00 hod. bude Pavel Bohuněk promítat nějakou tu fotografii i se slovním doprovodem z výstupu na Jižní Ušbu v Gruzii (VÝSTUP JÍŽNÍ STĚNOU). Kde? Přeci v lezecké aréně v Jirkově.

LISTOPAD 2017

3. 11. 17:00 - 21:00 - 2. kolo LAJ

Bouldering Session

- Otevřený závod v boulderingu ze série LAJ Bouldering Session.
- Více na www.lezecka-arena.cz

24. 11. 20:00 - Up and Down

- Jazzový večer v aréně s kapelou Up and Down
- Koncert

Co, kdo s kým, kdy, kde, jak a komu v říjnu 2017

Pavel "Párek" Suchopárek

- 27.9. - 7.10. Pepa Zeman podniká lezecký trip na **Kalymnosu** se ženou a od 2.10, kdy za ním přiletěl kámoš pak lezl s ním. Celkem se mu podařilo přelézt 45 cest většinou na OS. Nejtěžší cesta byla za 7a+ na OS.
- 1.10. Hančí s Petrem lezou v **Juře** na Wolkensteineru za vydatného deště.
Příjemně teplý Ledový kámen v **Ostrově** oblézají Bandasky s Hášou, Fandou, Medvědicí a Elenkou. Háša, která jako poslední z oddílových keškařů neulovila keš na Dědově vyhlídce, vystupuje s Broňkem na vrchol Údolní cestou.
- 4.10. Pan Kostka sám a sám objíždí kvaky po horách - zastavuje se na **Drobečcích** a **Mezihořské plotně**.
- 6 - 8.10. Jířa s Broňkem se zúčastnili doškolení instruktörů v **Srbsku**. Kromě trénování skalní záchrany došlo i na lezení v **Alkazaru** a návštěvu Ameriky a Mexika.
- 7.10. Na **Klínovci** trailuje pan Kostka s chlapci z Ostrova a Karláčů. Natrajovali asi 40 000 metrů.
9. - 11.10. Ota Pavlas působí ve Štubajkách - konkrétně **Zwiesselbacher Roßkogel 3080m** - Via Mandan, S-Grat
- 9.10. Pan Kostka se sestrou Éliškou na **Citeře**. Éliška dává své první solo - Normálku.
- 13.10. Pánové Kostka se Slívou na **Bořeni** vícedélkují za chatou.
Bandasky s Méd'ou opět navštěvují **Skály u Tušimic**.
- 14.10. Opět pan Kostka se v **Českém ráji** účastní orientační hry (běh) ZVĚDI 2017.
V tomto roce zřejmě naposledy Broněk s Lubánem tráví obědovou pauzu krásnou Údolní cestou na Hlavy blíženců v **Rájeckém údolí** a Starou cestou na Sokolí věž v Ostřížích stěnách. Obvyklý příděl 10 cest sice splnili, ale jen za cenu zatmění.
- 14.10. Tradiční LeTošův komplet se letos uskutečnil na **Eleonořině výšině**. Mnozí bloudí po horách dodnes, například Rost'a. K Eleonorce dorazil pouze Letoš, mistr Svinařík se ženou a doktor z hor Pepíno Kotyků.
V **Perštejně** Párek vrtá a vrtá až do vybití vrtačky a doosazuje chybějící borháky na **Skálkách**.
14. - 15.10. Pája a spol.s r.o. leze v **Labáku** na levém břehu. V neděli se k nim přidává i Martin Jech. Pájovi se daří vylézt cestu **Mandalax za Xa**. Martin přelézá cestu **En Bloc** také za ubohých **Xa**.
Hančí s Petrem pro změnu v **Juře**, tentokrát nové oblasti Stierberg a Schöne Aussicht
- 15.10. Mezi brigádníčením vyšetřil Blagodanič Nakomíněpracič jednu neděli a ujíždí s rodinkou na **Petrohrad**. Trochu tu usnuli a snili o lezení. Tedy Renča s miniBlagodanem.
Ve věhlasném **Oráči** působí především na útvaru U cesty LeToš, mistr Svinařík s manželkou a další.
Na Umíněnci a Jubilejním kameni v **Rájci** lezou Urbani s Šiškou.
- 16.10. Pánové Slíva, Kostka a Vítek v **Rájci** pískaří na písku.

V **Perštejně** pokračuje v osazování chybějícího jištění Párek.

17. - 20.10. Ötztal Alps, Rakousko / Itálie - **Weißkogel 3738m** - samozřejmě Ota Pavlas.

18.10. Na **Bořeni** v severu působí pan Kostka s panem Slívou.

Pavel Lev s Veronikou a Dickem operují na **Puklé skále** u Flájí.

21. - 29.10. Rodina Bohuňkova prožívá dovolenou v okolí Italského **Arca**. Lezou v oblastech Massone, Red Point Wall, Regina a Camerette. Jana vylezla spoustu cest obtížnosti 6a až 6b a jednu 6b+. Pavlovi se povedlo kromě jiného vylézt cesty II Riposo za 8a PP, L' Ultimo Dei Suini za 7c OS a Signorina Swarowski 7c PP.

21.10. **Ledový kámen** je trochu chladnější, ale lézt se pořád dá, jak zjišťují Šišky s malým Broníkem.

24.10. Blagodanič Piluzlámič s Easym snadno a rychle navštěvují za den tři oblasti - **Sfingy, Kotvina a Kadaňské bouldery**.

Komplet **Mezihořské plotny** si dávají Párek s dcerou Zuzkou.

23.10. V **Jirkovském lomu** před školením uklízí nepořádek Párek a odváží odtud 6 ks pneumatik.

Cyklistice se věnuje pan Kostka. Pruneřov - Celná - Křimov - Blatno. Cestou se zastavuje na **Turistické u Hasištejna** a něco tu kvačí.

24.10. V **jirkovském lomu** pro změnu řadí LeToš, prořezává nálety a odváží X pytlů odpadků.

Opět pan Kostka na kole - tentokrát navštěvuje **Střechu**.

25.10. Na **Rači u Habří** se realizují pánové Kostka s Vítkem a dokázali 5 cest.

26.10. Přepadlý pilíř na **Bořeni** přepadali pánové Kostka, Slíva a Vítek. Jak jinak. O den později se Ludvik (pan Kostka) vrací pro ztracenou karabinu, leč marně.

26. - 29.10. Celkem 16 lidí se zúčastnilo podzimního výpadu do **Arca** (Happiny, Bandasky, Urbani, Buchtík, Šalotka, Zuza, Pavel Mráz, Gondy ...). Nádherné slunečné počasí s teplotami až 25°C ve stínu lákali spíše k vodě, než do skal, ale odolali všichni a lezli a lezli a lezli ... Navštíveny byly oblasti Crosano u Gardy, Pietramurata, Preora, Noriglio a Rovereta.

27.10. Lom od drobných střepů, víček a petek dočišťuje Párek.

28.10. V jirkovském lomu probíhá **školení ČHS** na osazování jištění pod patronací Těši. Zúčastnilo se ho 13 lezců, převážně z Horoklubu Chomutov, HO Bořeň a dalších oddílů.

Odpoledne pak LeToš s Verčou, Honzou Žížkou, Hančí a Petrem navštěvují **Skály u Tušimic**.

O víkendu 28.-29.10.2017 se v Praze v Metropoli Zličín konalo Mistrovství ČR v lezení na obtížnost. Barvy Horoklubu Chomutov opět hájil Martin Jech, který obsadil krásné třetí místo za Adamem Ondrou a Jakubem Konečným. Tímto mu gratulujeme k parádnímu výkonu a těšíme se na další hodnotné výkony.

Z bulváru:

Bronislav i přes mnohé výzvy a vyprávění o orasínských práscích a zdejším romantickém prostředí stále kategoricky odmítá lézt v jedné z nejkrásnějších krušnohorských oblastí.